កិច្ចការ២១:២៧-២២:៣០

គេចាប់ខ្លួនសាវ័កប៉ុលនៅទីក្រុងយេរូសាឡិម

> [២៧]កាលជិតគ្រប់៧ថ្ងៃនោះហើយ នោះពួកសាសន៍យូដាពីស្រុក
> អាស៊ី គេឃើញប៉ុលក្នុងព្រះវិហារ ក៏ញុះញង់ដល់បណ្តាមនុស្ស
> ទាំងប៉ុន្មាន រួចលូកដៃទៅចាប់យកគាត់ហើយស្រែកថា [២៨]នែ អ្នក
> រាល់គ្នា ជាសាសន៍អ៊ីស្រាអែលអើយ មកជួយគ្នា នេះហើយ
> ជាមនុស្សដែលបង្រៀនដល់មនុស្សទាំងអស់ នៅគ្រប់ទីដំបន់ ឲ្យ
> ទាស់នឹងសាសន៍យើង នឹងក្រិត្យវិន័យ ហើយទីនេះដែរ ឥឡូវនេះ
> បាននាំទាំងសាសន៍ក្រេកចូលមកក្នុងព្រះវិហារ ធ្វើបង្អាប់ទី
> បរិសុទ្ធនេះថែមទៀតផង (កិច្ចការ២១:២៧-២៨)។

ធម្មតាពួកបាតុករតែងតែស្រែកតៗគ្នាមិនដឹងថា រឿងអ្វីមួយពិត ឬមិនពិតទេ។

> ដំណើរនេះគេស្មានថា គាត់នាំសាសន៍ក្រេកនោះទៅក្នុងព្រះ
> វិហារ ដោយព្រោះពីថ្ងៃមុន គេឃើញទ្រភីម ជាអ្នកស្រុកអេភេ
> សូរ នៅជាមួយនឹងគាត់ក្នុងទីក្រុង (កិច្ចការ២១:២៩)។

សាវ័កប៉ុលមានលក្ខណៈដោយឡែក មិនដូចពួកអ្នកនាំគេបះបោរពីមុនៗ មកទេ។ លោកស្គាល់ទំនៀមទម្លាប់ប្រពៃណីរបស់សាសន៍យូដា។ លោកចូលទៅថ្វាយបង្គំព្រះនៅក្នុងព្រះវិហារ។ លោកទ្រភីម គឺជាសាសន៍ដទៃមកពីទីក្រុងអេភេសូរ។ លោកជឿដល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវតាមរយៈសាវ័កប៉ុលផ្សាយដំណឹងល្អ។ ពេលលោកមកដល់ព្រះវិហារទីក្រុងយេរូសាឡិមជាមួយសាវ័កប៉ុល លោកមិនធ្វើតាមប្រពៃណីទំនៀមទម្លាប់ដូចសាវ័កប៉ុលទេ។ ក្នុងនាមលោកជាគ្រីស្ទបរិស័ទសាសន៍ដទៃ លោកមានសិទ្ធិនឹងមិនចូលរួមគោរពប្រពៃណីរបស់សាសន៍យូដាឡើយ។ នៅក្រោមព្រះគុណ លោកមានសេរីភាព។ ចំណែកសាវ័កប៉ុលវិញ លោកជ្រាបថា ការលាបំណន់មិនមានអ្វីទាក់ទងជាមួយនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់លោកទេ។ ទោះសាសន៍យូដា ទោះសាសន៍ដទៃ សុទ្ធតែបានទទួលរួចពីបាប ដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះតាមរយៈអង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដូចៗគ្នា។

ពេលលាបំណន់ សាវ័កប៉ុលប្រហែលជាគ្រាន់តែតម និងទទួលទានអាហារមួយប្រភេទតែប៉ុណ្ណោះ។ លោកកើតមកស្គាល់ប្រពៃណីទំនៀមទម្លាប់យ៉ាងដូច្នោះ។ សព្វថ្ងៃគ្រីស្ទបរិស័ទតាមនិកាយ តាមជំនឿ តែងតែទទួលទានរបស់នេះមួយ មិនទទួលទានរបស់នោះមួយ។ រឿងនោះ ជារឿងធម្មតាទេ។ ប៉ុន្តែ សូមជ្រាបថា ការតមឬបរិភោគម្ហូបអាហារប្រភេទណាមួយ មិនបានធ្វើអោយខ្លួនទាក់ទងជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់គ្រាន់ប្រសើរឡើងនោះទេ។ យើងជារាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវរៀនអោយ

ស្គាល់ពីការនេះ អោយបានច្បាស់លាស់។

> **[៣០]នោះក្រុងទាំងមូលក៏កើតជ្រួលជ្រើមបណ្តាជនទាំងឡាយ គេរត់មកមូលគ្នា កាលចាប់ប៉ុលបានហើយ នោះគេទាញកន្ត្រាក់គាត់ចេញទៅខាងក្រៅព្រះវិហារ រួចបិទទ្វារភ្លាម [៣១]តែកំពុងដែលគេរកចន្លោះសំឡាប់គាត់ នោះដំណឹងក៏ឮផ្សាយទៅដល់មេទ័ពធំថា មានកើតវឹកវរពេញក្នុងក្រុងយេរូសាឡិម [៣២]លោកក៏យកទាហាន នឹងមេទ័ពរង នាំរត់ចុះទៅឯគេភ្លាម កាលឃើញលោកនឹងទាហានមកដល់ គេក៏ឈប់លែងវាយប៉ុល (កិច្ចការ២១:៣០-៣២)។**

សាសន៍យូដាមានការគុំគួនជាមួយនឹងសាវ័កប៉ុលយ៉ាងខ្លាំង។ ពួកសាសន៍យូដាស្អប់សាវ័កប៉ុល ពីព្រោះលោកបង្រៀនថា ដើម្បីទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះពីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ មនុស្សមិនចាំបាច់កាន់តាមច្បាប់របស់លោកម៉ូសេទៀតទេ។ សាវ័កប៉ុលមានសិទ្ធិធ្វើតាមប្រពៃណីរបស់សាសន៍លោក បើលោកចង់ធ្វើយ៉ាងនោះ។ លោកចង់រក្សាប្រពៃណី ពីព្រោះលោកចង់អោយសាសន៍លោកបានជឿដល់ព្រះអង្គដែរ។ ការសម្របសម្រួលបែបនេះ មិនបានសម្រេចតាមគំនិតរបស់លោកទេ ប៉ុន្តែការនេះសម្រេចតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវិញ។

ពួកបះបោរទាំងអម្បាលមាណពិតជាសម្លាប់សាវ័កប៉ុលមែន បើមេទ័ពមិនបាន បញ្ជាអោយទាហានមកការពារលោកទេ។

គេដាក់ច្រវាក់សាវ័កប៉ុល

លោកចូលទៅចាប់គាត់ ហើយបង្គាប់ឱ្យដាក់ច្រវាក់២ខ្សែ រួច សុើបសួរពីគាត់ជាអ្នកណា ហើយបានធ្វើអ្វីខ្លះ (កិច្ចការ២១: ៣៣)។

លោកមេទ័ពមួយរូបនេះ មិនស្គាល់ថា សាវ័កប៉ុលជានរណាទេ។ លោកមិន ទាំងក្រឡេកមើលសាវ័កប៉ុលផង។ គាត់មិនដឹងថា តើសាវ័កប៉ុលប្រហែលជាមនុស្សណា ម្នាក់ ប្រព្រឹត្តអំពើឧក្រិដ្ឋណាមួយ បានជាលោកចាប់សាវ័កប៉ុលដាក់ច្រវាក់ដល់ទៅ ពីរខ្សែ។

[៣៤]តែក្នុងហ្វូងមនុស្ស ខ្លះស្រែកយ៉ាងនេះ ខ្លះស្រែកយ៉ាងនោះ
ដូច្នេះ លោកពុំអាចនឹងដឹងអ្វីជាប្រាកដបាន ដោយព្រោះមាន
សូរសៀងអឺងកងជាខ្លាំង បានជាលោកបង្គាប់ឱ្យនាំគាត់ចូលទៅ
ក្នុងបន្ទាយ [៣៥]លុះបានដល់ទៅជណ្ដើរបន្ទាយហើយ នោះពួក

ទាហានត្រូវលើកសែងគាត់ឡើង ដោយព្រោះហ្វូងមនុស្ស ច្របូកច្របល់ឡើងជាខ្លាំង [៣៦] ដ្បិតមានបណ្តាជនសន្ធឹកណាស់ដែលដើរតាមមក ទាំងស្រែកថា ឱ្យសំឡាប់វាទៅ (កិច្ចការ២១:៣៤-៣៦)។

លោកមេទ័ពឮពួកបណ្តាជនចោទប្រកាន់លោក ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះចោទសាវ័កប៉ុលថាយ៉ាងនេះ អ្នកខ្លះចោទថាយ៉ាងនោះ។ ដោយសារលោកយកជាការមិនបាន បានជាលោកនាំសាវ័កប៉ុលទៅដាក់ក្នុងបន្ទាយ ដើម្បីស្វែងរកអោយដឹងថា តើលោកធ្វើខុសអ្វី។ ពួកបណ្តាជនគេមិនចង់ដោះស្រាយរឿងសាវ័កប៉ុលទេ គឺគេចង់តែម្យ៉ាង គឺសម្លាប់លោកប៉ុលចោល។

កាលគេរៀបនឹងនាំប៉ុលចូលទៅក្នុងបន្ទាយ នោះគាត់និយាយទៅមេទ័ពធំថា តើលោកបើកឱ្យខ្ញុំជំរាបបន្តិចបានឬទេ លោកសួរថាឯងចេះនិយាយភាសាក្រេកដែរឬ (កិច្ចការ២១:៣៧)។

លោកមេទ័ពមានការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង។ លោកគិតថា សាវ័កប៉ុលគ្រាន់តែជាមេដឹកនាំអ្នកបះបោរកំប៉ិកកំប៉ុកប៉ុណ្ណោះ។ ផ្ទុយទៅវិញលោកឃើញថា សាវ័កប៉ុលចេះនិយាយភាសាក្រេកយ៉ាងស្ទាត់ជំនាញ។ លោកយល់ច្បាស់អំពីភាសាដែលសាវ័កប៉ុល

និយាយ ពីព្រោះលោកក៏ចេះភាសាក្រេកដែរ។

ដូច្នេះ តើឯងមិនមែនជាសាសន៍អេស៊ីព្ទនោះ ដែលនាំឲ្យបះបោរអំពីមុន ព្រមទាំងនាំពួកមនុស្សកាប់ចាក់គ្នា៤ពាន់នាក់ ឲ្យទៅនៅទីរហោស្ថានទេឬអី (កិច្ចការ២១:៣៨)។

លោកមេទ័ពស្មានថា សាវ័កប៉ុលជាមេដឹកនាំការបះបោរដែលធ្វើឡើងសម្រាប់ទាស់ជាមួយនឹងការគ្រប់គ្រងនគរពីសំណាក់ចក្រភពរ៉ូម។

តែប៉ុលឆ្លើយតបថា ខ្ញុំជាសាសន៍យូដា មកពីក្រុងតើសុស ដែលនៅស្រុកគីលីគា ឯស្រុកកំណើតរបស់ខ្ញុំ មិនមែនជាក្រុងឥតមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះនោះទេ ដូច្នេះ សូមលោកបើកឲ្យខ្ញុំនិយាយទៅជនទាំងឡាយបន្តិចសិន (កិច្ចការ២១:៣៩)។

សាវ័កប៉ុលចេះនិយាយភាសាក្រេកយ៉ាងស្ទាត់ជំនាញ តែលោកបានជម្រាបដល់លោកមេទ័ពថា លោកជាសាសន៍យូដា។ នៅពេលដែលលោកមេទ័ពឮថាសាវ័កប៉ុលចង់និយាយទៅកាន់ពួកបណ្ដាជន លោកឆ្លើយតបថា "បើឯងចង់និយាយ សូមនិយាយចុះ ដ្បិតខ្ញុំមិនដឹងថាឯងជានរណាទេ"។

លោកក៏បើកឱកាសឱ្យ រួចប៉ុលឈរលើជណ្ដើរ ធ្វើគ្រៀងសំគាល់ នឹងដៃដល់បណ្ដាជន លុះបានស្ងប់ស្ងាត់ហើយ នោះគាត់និយាយទៅគេជាភាសាហេព្រើរថា (កិច្ចការ២១:៤០)។

សាវ័កប៉ុលនិយាយទៅកាន់លោកមេទ័ពជាភាសាក្រេក តែលោកនិយាយទៅកាន់ពួកបណ្ដាជនដែលសុទ្ធតែជាសាសន៍យូដា ជាភាសាហេព្រើរ។ នៅក្នុងវិនាទីដែលសាវ័កប៉ុលចាប់ផ្ដើមនិយាយជាភាសាហេព្រើរ ពួកបណ្ដាជនស្ដាប់សាវ័កប៉ុលដោយយកចិត្តទុកដាក់ជាទីបំផុត។

ជំពូក ២២

ទាចចនា សាវ័កប៉ុលបំភ្លឺរឿងពិតនៅមុខពួកបណ្តាជន
សាវ័កប៉ុលប្រាប់គេថា លោកមានសញ្ជាតិជាសាសន៍រ៉ូម

នៅក្នុងជំពូក២២ សាវ័កប៉ុលមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ពួកបណ្តាជន។ លោកជម្រាបពួកបណ្តាជនអំពីដំណើរដែលលោកបានជួបជាមួយនឹងអង្គព្រះគ្រីស្ទ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ លោកជម្រាបអំពីមូលហេតុដែលលោកចាំបាច់ត្រូវចុះមកទីក្រុងយេរូសាឡិមនៅក្នុងពេលនេះ។ បន្ទាប់ពីហេតុការណ៍នោះកើតឡើង សាវ័កប៉ុលបានប្រាប់ដល់អាជ្ញធររាជការរ៉ូមថា លោកមានសញ្ជាតិជាសាសន៍រ៉ូម ដើម្បីកុំអោយគេចេះតែវាយដំប្រំធាក់លោកដោយខ្វះការចោទប្រកាន់នៅមុខច្បាស់តុលាការ។

ឥឡូវ សូមយើងស្តាប់ប្រសាសន៍របស់សាវ័កប៉ុល។ លោកមានដំណឹងសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា ដែលជាអ្នកស្តាប់ សូម្បីក្នុងសម័យនេះក៏ដោយ។

សាវ័កប៉ុលបំភ្លឺរឿងពិតនៅមុខពួកបណ្តាជន

ឱអ្នករាល់គ្នា ជាបងប្អូន ហើយជាឪពុកអើយ សូមស្តាប់សេចក្តី

ដោះសារបស់ខ្ញុំសិន (កិច្ចការ២២:១)។

លោកមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ពួកបណ្តាជនថា "ឱអ្នករាល់គ្នា ជាបងប្អូន..."។ សាវ័កប៉ុលត្រូវជាបងប្អូនរួមជាតិជាមួយនឹងពួកបណ្តាជន។ ពួកបណ្តាជនដែលជាសាសន៍ហេព្រើរ ចង់សម្លាប់បងប្អូនឯង។ តើសាវ័កប៉ុលមានលក្ខណៈជ្រុលនិយមដោយប្រការណាមួយឬ បានជាគេចង់សម្លាប់លោក? សាវ័កប៉ុលមានអកប្ប-កិរិយាដូចសាសន៍របស់លោកដែរ។ លោកចេះគួរសមចំពោះពួកចាស់ទុំណាស់។ លោកមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ពួកបណ្តាជនទាំងហ្វូងថា "ហើយជាឪពុកអើយ... "។

(កាលគេឮគាត់និយាយជាភាសាហេព្រើរ នោះគេរឹតតែនៅស្ងៀមទៅទៀត) រួចគាត់និយាយថា (កិច្ចការ២២:២)។

នៅពេលដែលលោកចាប់ផ្តើមនិយាយ ទៅកាន់ពួកបណ្តាជនជាភាសាហេព្រើរ ពួកបណ្តាជននាំគ្នាស្ងាត់ស្ងៀម ហើយស្តាប់លោក។ ការស្រែកអ៊ូអររបស់ពួកបណ្តាជន បានប្រែទៅជាឈប់ហ្នឹងថ្កល់ដូចទឹកនៅក្នុងផ្តិល។ គេនាំគ្នាស្តាប់ដល់សាវ័កប៉ុល ពីព្រោះគេយល់ថា សាវ័កប៉ុលជាសាសន៍ហេព្រើរដែរ។ លុះដល់ពួកបណ្តាជនស្ងាត់ហើយ លោកក៏ចាប់ផ្តើមជម្រាបដល់បណ្តាជនអំពីប្រវត្តិសង្ខេបរបស់លោកផ្ទាល់។

ខ្ញុំជាសាសន៍យូដា កើតនៅក្រុងតើសុស ក្នុងស្រុកគីលីគា តែបានរៀននៅទីក្រុងនេះ ទៀបជើងលោកកាម៉ាលាល ដែលលោកបង្រៀនខ្ញុំ តាមន័យត្រឹមត្រូវ ក្នុងក្រិត្យវិន័យរបស់ពួកឰយុកោយើង ហើយខ្ញុំមានសេចក្តីឧស្សាហ៍ដល់ព្រះ ដូចជាអ្នករាល់គ្នាសព្វថ្ងៃនេះដែរ (កិច្ចការ២២:៣)។

ពួកអ្នកដឹកនាំនយោបាយ និងអ្នកដឹកនាំសាសនាសាសន៍យូដា នាំគ្នាធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដល់សាវ័កប៉ុល។ សាវ័កប៉ុលជម្រាបដល់ពួកបណ្តាជនថា លោកក៏ជាអ្នកដឹកនាំសាសនាសាសន៍យូដានៅក្នុងគណៈផារីស៊ីដែរ។ សាវ័កប៉ុលមានចិត្តអាណិតអាសូរដល់អ្នកដែលធ្វើកាបៀតបៀនដល់លោក ដ្បិតលោកក៏ធ្លាប់ធ្វើការបៀតបៀនដល់អ្នកជឿព្រះយេស៊ូវពីមុនដែរ។ លោកចង់អោយមេដឹកនាំសាសនាយូដា បែរមកទទួលជឿព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ដូចលោក។

សាវ័កប៉ុលមិនមែនជាមនុស្សល្ងិតល្ងង់ទេ។ លោកទទួលសញ្ញាប័ត្រពីមហាវិទ្យាល័យក្រុងតើសុស។ នៅសម័យនោះ ទីក្រុងតើសេ គឺជាមជ្ឈមណ្ឌលបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាយ៉ាងខ្ពង់ខ្ពស់ផ្នែកភាសាក្រេក។ បើមានជនណាមួយទទួលសញ្ញាប័ត្រពីមហាវិទ្យាល័យក្រុងតើសុស ជននោះគឺជាអ្នកដែលគេរាប់ថា ជាសិស្សឆ្នើមហើយ។

សាវ័កប៉ុល ទទួលចំណេះចេះដឹងពីមហាវិទ្យាល័យក្រេកនៅទីក្រុងតើសុស។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ លោកបានសិក្សាសាសនាយូដានៅទីក្រុងយេរូសាឡិម។ ឯគ្រូរបស់

លោក គឺអ្នកប្រាជ្ញគម្ពីរមួយរូបនាមកាម៉ាលាល។ ពួកបណ្ដាជនកំពុងរង់ចាំស្ដាប់សាវ័កប៉ុលដោយយកចិត្តទុកដាក់។

ពីដើមខ្ញុំជាអ្នកធ្វើទុក្ខបៀតបៀនដល់មនុស្ស ដែលកាន់តាមផ្លូវនេះ ឱ្យដល់ស្លាប់ក៏មាន ព្រមទាំងចាប់ចងគេទាំងប្រុសទាំងស្រី បញ្ជូនទៅដាក់គុកដែរ (កិច្ចការ២២:៤)។

សាវ័កប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា "ផ្លូវនេះ"។ តើផ្លូវនេះមានន័យយ៉ាងដូចម្ដេច? លោកមិនមែននិយាយផ្លូវនេះ សំដៅទៅលើក្រុមជំនុំឬមួយពួកអ្នកជឿដល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ឬមួយក៏អ្នកគ្រីស្ទានទេ។ ផ្លូវនេះ គឺជាផ្លូវដែលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវមានបន្ទូលថា "ទ្រង់ជាផ្លូវ ជាសេចក្ដីពិត ហើយជាជីវិត"។ "ផ្លូវនេះ" គឺអង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

សាវ័កប៉ុលចង់ប្រាប់ដល់ពួកបណ្ដាជនថា "សូមស្ដាប់ ខ្ញុំក៏ធ្លាប់ធ្វើជាអ្នកបៀតបៀនដល់ផ្លូវនេះដែរ។ ខ្ញុំយល់ហើយថា ហេតុអ្វីបានជាពួកអស់លោកធ្វើមកកាន់ខ្ញុំដូចខ្ញុំធ្វើទៅកាន់ពួកអ្នកកាន់តាម "ផ្លូវនេះ" ពីមុនមក។

"ដូចជាសំដេចសង្ឃ នឹងពួកចាស់ទុំទាំងអស់ ជាទីបន្ទាល់ពីខ្ញុំស្រាប់ ហើយខ្ញុំបានទទួលយកសំបុត្រពីលោក ទៅឱ្យពួកសាសន៍

យើងនៅក្រុងដាម៉ាស រួចខ្ញុំក៏ចេញទៅ ដើម្បីនឹងនាំយកអស់អ្នក
ក្នុងពួកនេះទាំងប៉ុន្មាន ដែលនៅស្រុកនោះទាំងជាប់ចំណង មក
ឯក្រុងយេរូសាឡិមវិញ ឲ្យគេជាប់ទោស ៦លុះកាលខ្ញុំកំពុងតែដើរ
ដំណើរទៅជិតដល់ក្រុងដាម៉ាស ក្នុងពេលប្រហែលជាថ្ងៃត្រង់
ហើយ នោះស្រាប់តែមានពន្លឺយ៉ាងខ្លាំងពីលើមេឃ បានភ្លឺមក
នៅជុំវិញខ្ញុំ ៧ខ្ញុំក៏ដួលដល់ដី ហើយឮសំឡេងមានបន្ទូលមកខ្ញុំថា
សុល នែសុល ហេតុអ្វីបានជាធ្វើទុក្ខដល់ខ្ញុំ (កិច្ចការ២២:៥-៧)។

សាវ័កប៉ុលរៀបរាប់អំពីលំដាប់បទពិសោធ ដែលលោកបានជួបកន្លងមក។

ខ្ញុំបានឆ្លើយថា ឱព្រះអម្ចាស់អើយ តើព្រះអង្គណានុ៎ះ រួចទ្រង់ មានបន្ទូលមកខ្ញុំថា ខ្ញុំជាព្រះយេស៊ូវពីភូមិណាសារ៉ែត ដែលអ្នកបៀតបៀន (កិច្ចការ២២:៨)។

នៅក្នុងពេលនេះ ពួកបណ្ដាជននាំគ្នាស្ដាប់សាវ័កប៉ុលដោយស្ងាត់ជ្រៀប។

ឯពួកអ្នកដែលនៅជាមួយនឹងខ្ញុំ គេក៏ឃើញពន្លឺនោះដែរ ហើយ មានសេចក្ដីភ័យខ្លាច តែមិនឮសំឡេងព្រះអង្គដែលមានបន្ទូលមក

ខ្ញុំនោះទេ (កិច្ចការ២២:៩)។

នៅក្នុងខនេះ សូមលោកអ្នកសង្កេតមើលបន្តិច ពីព្រោះមានគេចោទប្រកាន់ថា ពាក្យរបស់សាវ័កប៉ុល ហើយនិងពាក្យរបស់បណ្ឌិតលូកាហាក់ដូចជាខុសគ្នា។ នៅពេលដែលសាវ័កប៉ុលប្រែចិត្តមកជឿដល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ បណ្ឌិតលូកាកត់ត្រាថា "ឯពួកអ្នកដែលដើរជាមួយនឹងគាត់ គេក៏ឈរស្រឡាំងកាំងនៅដោយបានឮសំឡេងមែន តែមិនឃើញអ្នកណាសោះ" (កិច្ចការ៩:៧)។ ចំណែកសាវ័កប៉ុលមានប្រសាសន៍នៅក្នុងខ៩នេះថា "ឯពួកអ្នកដែលនៅជាមួយនឹងខ្ញុំ គេក៏ឃើញពន្លឺនោះដែរ ហើយមានសេចក្តីភ័យខ្លាច តែមិនឮសំឡេងព្រះអង្គដែលមានបន្ទូលមកខ្ញុំនោះទេ"។ តើឃ្លានេះ ខុសគ្នាដូចអ្នកដែលគេចោទប្រកាន់មែនឬមួយយ៉ាងណា?

តាមពិតទៅសាច់រឿងទាំងពីរនេះ មិនខុសគ្នាដោយប្រការណាទេ។ ពួកមនុស្សដែលដើរជាមួយនឹងសាវ័កប៉ុល សុទ្ធតែឮសម្លេងដែលព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់សាវ័កប៉ុល តែគេមិនយល់ខ្លឹមសារថា សម្លេងនោះជាសម្លេងអ្វីឡើយ។

"[10]ខ្ញុំក៏ទូលសួរថា ព្រះអម្ចាស់អើយ តើត្រូវឱ្យទូលបង្គំធ្វើដូចម្តេច រួចព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកខ្ញុំថា ចូរក្រោកឡើងចូលទៅក្នុងក្រុងដាម៉ាស នៅទីនោះនឹងមានគេប្រាប់អ្នក ពីអស់ទាំងការ ដែលបានដំរូវឱ្យអ្នកត្រូវធ្វើ "នោះពួកអ្នកដែលនៅជាមួយនឹងខ្ញុំបានដឹកដៃ

នាំខ្ញុំចូលទៅក្នុងក្រុងដាម៉ាស ពីព្រោះខ្ញុំមើលអ្វីមិនឃើញសោះ
ដោយព្រោះរស្មីដ៏ឧត្ដមនៃពន្លឺនោះ ១២រួចមានមនុស្សម្នាក់ឈ្មោះ
អាន្នានាស គឺជាអ្នកកោតខ្លាចដល់ព្រះតាមក្រិត្យវិន័យ ដែលមាន
កេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អក្នុងពួកសាសន៍យូដាទាំងអស់ដែលនៅទីនោះ ១៣អ្នក
នោះក៏មកឈរជិតខ្ញុំនិយាយថា អ្នកសុលអើយ សូមឱ្យភ្នែកអ្នក
បានភ្លឺឡើង នៅវេលានោះឯង ខ្ញុំក៏ងើបភ្នែកឡើងឃើញគាត់
១៤រួចគាត់និយាយមកខ្ញុំថា ព្រះនៃពួកឰយុកោយើងបានជំរូវឱ្យអ្នក
ស្គាល់ចំណង់នៃព្រះហឫទ័យទ្រង់ ហើយឱ្យឃើញព្រះដ៏សុចរិត
ព្រមទាំងឮសំឡេងពីព្រះឱស្ឋទ្រង់ ១៥ដ្បិតអ្នកត្រូវធ្វើជាស្មរបន្ទាល់
ពីទ្រង់ ដល់មនុស្សទាំងអស់ ពីគ្រប់ការដែលអ្នកបានឃើញបានឮ
(កិច្ចការ២២: ១០-១៥)។

សាវ័កប៉ុលបានសន្ទនាជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវផ្ទាល់។ ខ្ញុំជឿថា នៅពេលដែលលោកទៅសម្ងំរៀនសូត្រនៅទីរហោស្ថាន នៅស្រុកអារ៉ាប់ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវបានបង្ហាត់បង្រៀនលោកផ្ទាល់។

១៦ឥឡូវនេះ តើអ្នកបង្អង់ចាំអ្វីទៀត ចូរក្រោកឡើង ទទួលបុណ្យ
ជ្រមុជទឹក ហើយលាងបាបអ្នកចេញចុះ ដោយការអំពាវនាវដល់

ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ [១៧]កាលខ្ញុំបានត្រឡប់ទៅឯក្រុងយេរូសាឡិម
វិញ កំពុងដែលខ្ញុំអធិស្ឋាននៅក្នុងព្រះវិហារ នោះខ្ញុំលង់ស្មារតីទៅ
[១៨]ហើយក៏ឃើញទ្រង់មានបន្ទូលមកខ្ញុំថា ចូរប្រញាប់ចេញពីក្រុង
យេរូសាឡិមទៅជាឆាប់ ពីព្រោះគេមិនទទួលពាក្យដែលអ្នកធ្វើ
បន្ទាល់ពីខ្ញុំទេ [១៩]ខ្ញុំក៏ទូលថា ព្រះអម្ចាស់អើយ អ្នកទាំងនោះដឹងថា
ទូលបង្គំបានចាប់ពួកអ្នកដែលជឿដល់ទ្រង់ដាក់គុកហើយ ព្រម
ទាំងវាយគេនៅក្នុងគ្រប់ទាំងសាលាប្រជុំផង [២០]កាលដែលឈាម
ស្ទេផាន ជាស្មរបន្ទាល់របស់ទ្រង់ បានត្រូវខ្ចាយ នោះទូលបង្គំក៏
ឈរនៅទីនោះដែរ បានទាំងយល់ព្រមឲ្យសំឡាប់គាត់ ហើយនៅ
ចាំអាវនៃពួកអ្នក ដែលសំឡាប់គាត់ផង (កិច្ចការ២២:១៦-២០)។

សាវ័កប៉ុលរំឭកដល់ពួកបណ្ដាជនថា លោកមិនភ្លេចនូវព្រឹត្តិការណ៍ ដែលលោកបានបង្គាប់គេអោយគប់លោកស្ទេផានសម្លាប់នឹងថ្ម។ លោកជាអ្នកទទួលខុសត្រូវក្នុងការធ្វើឃាតលោកស្ទេផាន។

[២១]នោះទ្រង់មានបន្ទូលមកខ្ញុំថា ចូរទៅចុះ ដ្បិតខ្ញុំនឹងចាត់អ្នកឲ្យ
ទៅឯសាសន៍ដទៃដែលនៅឆ្ងាយ [២២]គេក៏ស្តាប់គាត់ដរាបដល់
ពាក្យនោះ រួចគេស្រែកកាត់ឡើងថា ចូរដកមនុស្សយ៉ាងនេះពី

ផែនដីចេញ ដ្បិតមិនគួរឱ្យវានៅរស់ទៀតទេ (កិច្ចការ២២:២១-២២)។

សាវ័កប៉ុលចាប់ផ្តើមនិយាយពីសាសន៍ដទៃ ពីព្រោះលោកបានធ្វើដំណើរទៅផ្សាយដំណឹងប្រាប់សាសន៍ដទៃ អោយគេបានជឿដល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ។ សាសន៍យូដាជ្រាបច្បាស់អំពីដំណើរនេះ។ នៅក្នុងវិនាទីដែលសាវ័កប៉ុលនិយាយអំពីរឿងសាសន៍ដទៃ ពួកយូដានាំគ្នាកម្រើកកំហឹងរបស់គេឆេះកញ្ច្រោលឡើង។ ដោយសារដំណើរនោះ គេមិនស្តាប់ដល់សាវ័កប៉ុលទៀតទេ។

២៣ ហើយដោយព្រោះគេចេះតែស្រែកឡើង ទាំងកន្ត្រាក់ដោះអាវគេចេញ ហើយបាចធូលីដីទៅលើ ២៤ នោះបានជាមេទ័ពធំបង្គាប់ឱ្យនាំគាត់ចូលទៅក្នុងបន្ទាយ រួចប្រាប់ឱ្យវាយសួរចំឡើយ ដើម្បីឱ្យដឹងពីហេតុអ្វី បានជាគេស្រែកទាស់នឹងគាត់ជាខ្លាំងម្ល៉េះ (កិច្ចការ ២២:២៣-២៤)។

សាវ័កប៉ុលនិយាយជាភាសាហេព្រើរទៅកាន់ពួកបណ្តាជន។ លោកមេទ័ពដែលចាប់លោក មិនយល់សេចក្តីដែលសាវ័កប៉ុលនិយាយទៅកាន់បណ្តាជន ពីព្រោះមេទ័ពរូបនេះមិនចេះភាសាហេព្រើរឡើយ។ ដោយសារលោកមិនយល់ថា សាវ័កប៉ុល

កំពុងនិយាយពីរឿងអ្វី លោកក៏ចាប់កន្ត្រាក់សាវ័កប៉ុលចូលទៅក្នុងបន្ទាយ។ មេទ័ពរូប នោះយល់ថា សាវ័កប៉ុលជាកម្ពុចកម្ម បានជាចង់ចាប់យកលោកចូលទៅក្នុងបន្ទាយ រកអោយដឹងខុសត្រូវ។ លោកធ្វើការនោះ ដោយវាយដំច្រំផាក់សាវ័កប៉ុល តាមតែ អំពើចិត្តរបស់លោក។

សាវ័កប៉ុលប្រាប់គេថា លោកមានសញ្ជាតិជាសាសន៍រ៉ូម

ប៉ុន្តែ កំពុងដែលគេយកខ្សែមកចងប៉ុលឲ្យចំកោង នោះគាត់ និយាយទៅមេទ័ពរងដែលឈរនៅទីនោះថា តើមានច្បាប់នឹង វាយសាសន៍រ៉ូមនឹងរំពាត់ មុនដែលកាត់ទោសដែរឬអី (កិច្ចការ ២២:២៥)។

មនុស្សម្នាក់ៗសុទ្ធតែនាំគ្នាយល់ច្រឡំចំពោះសាវ័កប៉ុលទាំងអស់។ ពួកសាសន៍ យូដាយល់ថា លោកបាននាំលោកទ្រភីមជាសាសន៍ដទៃ ចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ។ តាមពិតលោកមិនបានធ្វើការនោះទេ។ ចំណែកឯលោកមេទ័ពវិញ យល់ថា សាវ័កប៉ុល ជាសាសន៍អេស៊ីព្ទម្នាក់ដែលនាំគេបះបោរ។ តាមពិតទៅសាវ័កប៉ុលមិនមែនជាសាសន៍ អេស៊ីព្ទនោះទេ។ តើសាវ័កប៉ុលជានរណា? សាវ័កប៉ុលជាសាសន៍ហេព្រើរ តែចេះ

និយាយភាសាក្រេកយ៉ាងស្ទាត់ជំនាញ។ លោកមានសញ្ជាតិជាសាសន៍រ៉ូមទៀតផង។ នៅពេលដែលគេវាយធ្វើបាបលោក លោកប្រាប់ដល់អ្នកធ្វើបាបលោកថា លោកមានសញ្ជាតិជាសាសន៍រ៉ូម ដើម្បីកុំអោយគេវាយធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដល់លោកខុសច្បាប់តុលាការ។ នៅសម័យនោះ ជនជាតិណាក៏ដោយ អោយតែខុសអំពីអ្នកដែលមានសញ្ជាតិរ៉ូម សុទ្ធតែកើតមកក្នុងពូជខ្ញុំគេទាំងអស់។ សាសន៍រ៉ូម គឺជាសាសន៍មួយ ដែលកើតមកសម្រាប់មានសេរីភាព។

> **[២៦] លុះមេទ័ពរងឮដូច្នោះ នោះក៏ទៅជំរាបដល់មេទ័ពធំថា លោក**
> **គិតធ្វើអ្វីដូច្នេះ ដ្បិតមនុស្សនោះជាសាសន៍រ៉ូម [២៧] នោះមេទ័ពធំ**
> **ចូលមកសួរប៉ុលថា ចូរប្រាប់អញ ឯងជាសាសន៍រ៉ូមឬ គាត់ឆ្លើយ**
> **ថា បាទ [២៨] លោកក៏និយាយថា អញបានបង់ប្រាក់ច្រើនណាស់**
> **ដើម្បីឱ្យបានចូលជាតិរ៉ូមនេះ តែប៉ុលនិយាយថា ខ្ញុំនេះកើតមកជា**
> **សាសន៍រ៉ូមតែម្តង (កិច្ចការ២២:២៦-២៨)។**

មេទ័ពរូបនេះ ធ្លាប់ធ្វើជាទាសករមួយរូបរបស់រាជការរ៉ូម។ គាត់បានសន្សំប្រាក់កាក់យ៉ាងក្រាស់ក្រែល ដើម្បីទិញសេរីភាពរបស់លោក។ នៅពេលលោកមានសេរីភាពហើយ លោកចូលបម្រើក្នុងកងទ័ពរ៉ូម រហូតដល់ទទួលបានឋានន្តរស័ក្តិជាមេទ័ព។ លោកមេទ័ពមានការអស្ចារ្យនៅក្នុងចិត្តដោយដឹងថា នៅក្នុងដៃរបស់លោក

មានអ្នកជាប់គុកម្នាក់ជាសាសន៍រ៉ូម។ ធម្មតាសាសន៍រ៉ូម កើតមកមានសេរីភាពពីពោះម្ដាយមក។

> **២៩ដូច្នេះ ពួកអ្នកដែលត្រូវសួរចំឡើយ ក៏ថយចេញជា១រំពេច ហើយមេទ័ពធំមានសេចក្ដីភិតភ័យ ដោយដឹងថា គាត់ជាសាសន៍រ៉ូម ពីព្រោះបានជ្រុលជាចងគាត់ហើយ ៣០ដល់ថ្ងៃស្អែកឡើង លោកក៏ស្រាយចំណង ហើយប្រាប់ដល់ពួកសង្គ្រាជ នឹងពួកក្រុមជំនុំទាំងអស់ ឲ្យប្រជុំគ្នា រួចលោកនាំប៉ុលចុះមក ដាក់នៅកណ្ដាលពួកគេដោយចង់ដឹងច្បាស់ ពីហេតុអ្វីបានជាពួកសាសន៍យូដាចោទប្រកាន់គាត់ដូច្នោះ (កិច្ចការ២២:២៩-៣០)។**

ពេលនេះទើបលោកមេទ័ពជ្រាបថា សាវ័កប៉ុលមិនមែនជាមនុស្សសាមញ្ញធម្មតាទេ។ លោកជាអ្នកចេះដឹង ដ្បិតលោកចេះនិយាយភាសាក្រេកយ៉ាងស្ទាត់ជំនាញ។ លោកជាសាសន៍យូដា តែមានសញ្ជាតិជាសាសន៍រ៉ូម។ ដូច្នេះហើយ បានជាលោកមេទ័ពមិនហ៊ានធ្វើបាបសាវ័កប៉ុលក្រៅច្បាប់តុលាការឡើយ។ លោកមេទ័ពរៀបចំដើម្បីអោយសម្ដេចសង្ឃ និងក្រុមតុលាការបានស្ដាប់រឿងក្ដីរបស់សាវ័កប៉ុល។

សាវ័កប៉ុល មានទុនជាច្រើនសម្រាប់ខ្លួនលោក។ ដូច្នេះហើយ បានជាលោកសមនឹងធ្វើជាបេសកជនដើរផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អនៅក្នុងចក្រភពរ៉ូមទាំងមូល។ លោក

មានទស្សនៈយល់ដឹងស្តីពីពិភពលោកយ៉ាងទូលំទូលាយ។ លោកជាមនុស្សដែលចេះភាសាក្រេក បានជាលោកអាចសរសេររឿងរ៉ាវផ្សេងៗបាន អំពីដំណើរគ្រីស្ទបរិស័ទនៅក្នុងសតវត្សរ៍ទីមួយ។ លោកទទួលការបង្ហឹកបង្វឹនចេះច្បាប់និងក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ។ ដោយហេតុនោះហើយ បានជាលោកអាចបកស្រាយព្រះគម្ពីរបានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ស្តីអំពីគោលទិទ្ធិនៃការដែលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទយាងមក ព្រមទាំងការសង្គ្រោះដល់មនុស្សមានបាបតាមរយៈសេចក្តីសុគត និងការរស់ឡើងវិញនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ទុនដ៏ធំដែលលោកមាននៅក្នុងសម័យនោះ គឺមានសញ្ជាតិជាសាសន៍រ៉ូម។ ដូច្នេះហើយ បានជាលោកចង់ធ្វើដំណើរទៅទីណាតាមតែចិត្តលោកចង់អោយតែស្ថិតនៅក្នុងទឹកដីដែលចក្រភពរ៉ូមគ្រប់គ្រង។ សូមកុំភ្លេចថា សម័យនោះពិភពលោកទាំងមូលស្ថិតនៅក្រោមអំណាចគ្រប់គ្រងរបស់ចក្រភពរ៉ូម។

យើងស្លេះការសិក្សាគម្ពីរកិច្ចការត្រឹមណេះសិនចុះ។ ទំរាំយើងជួបគ្នាលើកក្រោយ សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរដ៏ធំឧត្តម ដល់លោកអ្នកបងប្អូនគ្រប់ៗគ្នា។ "ដើរជាមួយនឹងព្រះ ពិតជាប្រទះនឹងព្រះយេស៊ូវជាមិនខាន!"